

מסורת הש"ס

(6) ורש"י מח"ל.
הגהות הב"ח
(6) רש"י ד"ה ואלא ממנה
כי שמע מינה שמעיה
למ"ק:

מי שהוציא אוהו פרק רביעי עירובין מב.

מב.

עין משפט
נר מצוה

ח א מי פכ"י מה' שנת
הכלה ד שנת לאוין סו
טושי"פ ל"ח פ"י שלו ספ"ק
ב
ב ב מי' ט"ס ה' ח' נחמ
ט"ס טושי"פ ל"ח פ"י
נח:

רבינו חננאל

ואסיקנא, דכולי עלמא
מיד לא והכא בשוגג
שלא במקומו פליגי, תנא
קמא סבר בשוגג שלא
במקומו שרי, ור' נחמיה
אמר אפילו בשוגג נמי
במקומו אין, שלא
במקומו לא, איני והא
במקומו בהרי"ר נחמיה
ור' אלעזר בן יעקב
אמרין לפרוס אסורין עד
שיחזרו למקומו שונגין,
מכלל דתנא קמא סבר
במוד נמי שרי, אלא לאו
שי"מ תנאי היא שי"מ, אמר
רב נחמן אמר שמואל מי
ושאניו יודע תחום שבת,
מהלך אלפים סהתי,
בינוניות וזוהו תחום שבת,
ועוד אמר רב נחמן אמר
שמואל שבת בבקעה
והקיפות גוים מחיצה
בביתא ואבאפוח
ומבשוחין וכוונא בתן
בשבת, מהלך בה אלפים
אמה ומטלטל בכולה על
ידי זריקה, רב הונא אמר
מהלך בה אלפים אמה
דאינון תחומיה, ומטלטל
בה בדי מחיצה דאע"ג
דניקפת פומיח צעית
כאילו נפרצה החיציה
הריב"ע [במלואה למקום
האסור לה שרוא חוץ
לתחום, ואילו הייתה
התקפת באלפים אמה או
פחות היה מותר לטלטל
בכולה, אבל כיון שרוא
יור נפרצה כאילו נפרצה
במקום האסור לו, ועל ידי
זריקה נמי איני מטלטל
גזירה שמא ימטר אחר
תצנע חוץ לתחום,
ואסיקנא א"ר חייא בר
רב ברב הונא, א"ל רב
נחמן לרב הונא אל תפלוג
עליה דשמואל דאמר
ומטלטל בכולה על ידי
זריקה, דהא תניא כוותיה

מבלי דתנא קמא במויד נמי שרי, נראה להלכתא כחננאל קמא
ואף על גב דקיימא לן משנת רבי אליעזר קב ונקי הכא
לא קיימא לן כוותיה אלא כרבנן כיון דסבר רב פפא כרבנן ואף
בשוגג שלא במקומו נראה להלכתא כח"ק דשרי מדקאמרין במוד
במקומו כולי עלמא לא פליגי דאסור
כי פליגי בשוגג שלא במקומו ואם כן
דרכ פפא דשרי במוד במקומו כ"ס
דקיימא לן דלא קנסינן שוגג אטו
מוד לא נדאורייתא ולא כרבנן
מיהו על כרחך הא דאסר רבנן
שוגג שלא במקומו לאו משום דקניס
שוגג אטו מוד דהא במקומו לא
קניס שוגג אטו מוד אלא משום כיון
דאין להן אלא ארבע אמות גזרינן
דילמא אמי להוציאן חוץ לארבע
אמותיהן וכן איתא בירושלמי דקאמר
ר' נחמיה דלמך עד שיחזרו למקומו
שוגגין אחיה כר"מ דאמר המגשל
בשנת שוגג יאכל ואף ע"ג דהבא
בשיל ישראל זה מותר לשראל אחר
ואמרין לקמן (דף טו:) דחפלי
נכריס קוין שציה ולא גזרינן שמה
יזילא חוץ לעיר יש חלק בין עיר
לארבע אמות ועוד דכשנשע ע"י
נכרי לא התמירו ועוד הא דחפלי
נכרי קוין שציה היינו דגזרו נעלים
דנכריס אטו נעלים דשראל ומשום
הכי לא גזרינן שמה יזילא דלא גזרינן
גזירה לגזירה: **ונכריס** שהקיפות
טחציות, בירושלמי מוקי לה כרבי
יהושע ומיהו נקונט' פ"י דאחיה נמי
כר"ג דלמך תמטו דנדר או כסהר
מהלך אח כולה ואע"ג דלא שנת
באור מחיצות מבעוד יום דלא הקילו
חכמים אלא התם דאין לו אלא ארבע
אמות אבל הכא דק' לו אלפים לא
הקילו: **ומטלטל** בבזיה ע"י
זריקה, נראה לר"י דאף תוך אלפים
מטלטל ע"י זריקה אבל כי אורחיה
אינו מטלטל אלא ארבע אמות דלענין
טלטול כי אורחיה נפרצה למקום
האסור לה:
ונטלטל בבזיה ע"י זריקה,
אע"ג דרכ הונא אית
ליה בסוף פ"ק (דף טו.) דשנת גזרמת
והכא נאסר בתחילת שנת לא דמי
להכא דרב הונא מודה במחיצה גמורה העשויה בשנת דשמה מחיצה:
לא

רבי נחמיה אומר במקומו. אם חזרו למקומו יאכלו אבל שלא במקומו
כל זמן שכן חזר לתחום לא יאכלו: מאי במקומו. דשרי רבי נחמיה
הכי חזרו: אי נישא. אפילו במוד דחשיב להו אטוין והו כהוציא אוהו
נכריס והחזירוהו: והסניא. אחריתי כהדיא רבי אליעזר ורבי
נחמיה אמרי לעולם אסורין כו': אלא
לאו. על כרחך האי במקומו בשוגג
קאמר מכלל דמ"ק אף במוד שרי
הכא דחזרו ותרתי קולי אית ליה:
וחסורי מחסורי שאלא במקומו.
שלא חזרו הוא דבמוד לא יאכלו אם
יאלו במוד אבל חזרו במקומו (והו)
במוד נמי יאכלו: ואסא רבי נחמיה
למימר. האי בשוגג יאכלו במוד לא
יאכלו דקאמר שאלא במקומו אינו כן
אלא המקומו איתמר דאם חזרו למקומו
בשוגג יאכלו אם במוד לא יאכלו ומ"ק
אית ליה דרב פפא: לא במוד. אפי'
במקומו למ"ק אור ומתני' לא חסר'
אלא דקתני דלא איירי תנא קמא
בחזרה כלל ורבי נחמיה אשאל
במקומו אחא לאלפניו דקאמר תנא
קמא שוגג יאכלו ואחא רבי נחמיה
למימר האי חילוק דיהבנן בין שוגג
למוד לאו אשאל במקומו איתמר
אלא במקומו והכי קאמר ר' נחמיה
חזרו במקומו פליגי יאכלו שוגג
דקאמרת אבל שלא במקומו אפילו
בשוגג לא יאכלו: וסא מדפני. נהך
אחריתי לעולם אסורין כו' מכלל
דתרתי פליגי ותנא קמא במוד
במקומו נמי שרי דאם קולה הוא
דמיקל ור' נחמיה כההוא הוא דפליגי
הכי איבעי ליה למימנא כדמני' בקיימא
במקומו יאכלו שלא במקומו לא יאכלו
ואלא ידענא דאשוגג דשרי תנא קמא
שלא במקומו קאחא רבי נחמיה למימר
הא דשוגג דשרי במקומו הוא דשרי
שלא במקומו לא ומתנא לעולם
אסורין עד שיחזרו שוגגין שעת מינה
(6) למ"ק דשרי היכא דאיכא חדא
להתירא כגון שוגג שלא במקומו או
מוד במקומו כיון דאיכא חדא
לתיביתא וקאמר רבי נחמיה לעולם
אסוריס עד דאיכא תרתי להתירא
שוגג ובמקומו ולעולם תנאי היא:
פסיפיה בינונית. דרך הליכתו של
אדם אמה: **שנת כקנטה**. יש לו
ממקומו אלפים אמה לכל רוח: והקיפות נכריס מחיצות בשבת. ולגזירה
כגון שהקיפות לדור בתוכה דאי לאו הכי ביותר מצית סאתים לא
משתירא לטלטולי בה אלא ד' אמות: מהלך כס אלפים. דלא מהני ליה הכן מחיצות להיותה לו כד' אמות דכי אמרינן [ע"ג] כל הבית כולו
נדר' אמות היכא דשנת באור מחיצות מבעוד יום אבל הכא דשנת שציה לא הוו מחיצות לא ואפי' לרבן גמליאל דאמר [מא:] כהוציא אוהו
נכריס אין לו אלא ארבע אמות הקילו חכמים אללו להיות לו היקף מחיצות כארבע אמות אבל הקונה שציה שיש לו אלפים אמה לא
הקילו חכמים אללו להיות לו היקף מחיצות כארבע אמות אלא אם כן שנת באורין ומדע דהא רב הונא וחייא בר רב תלמידי דרב
נינה ואמר רב [ע"ג] הלכה כרבן גמליאל נדיר וספר והכא אסרי כשמואל וצממני' נמי הכי מן לקמן בפ' כיצד מעברין (דף סא.) ומודד
שאמרו נותנין לו אלפים אמה אפילו סוף מדתו כלה במערה אינה לו כארבע אמות ואילו הוציא אוהו נכריס ונתנוהו בה מהלך אח כולה
והא דברי הכל היא: **ומטלטל בזיה**. אפי' חוץ לאלפים שאין לו רשות להלך מותר לטלטל ע"י זריקה כלומר מותר לזרוק שם דקיימא
לן [ועל כו.] מחילה העשויה בשנת שמה מחילה וממילא שמעינן דבחוק אלפים מטלטל דכרו דהא מחיצות נינהו: **ומטלטל כארבע אמות**.
כאילו לא הייתה שם מחילה וטפי מארבע לא ואפילו בזריקה דלא שני לן בין טלטול כי אורחיה לטלטול בזריקה אלא במקום שמתיר
לטלטל ואסור להלך כגון מתוך התחום לחוץ התחום אבל במקום שהוא מותר להלך אי שרי לטלטל בזריקה שרי נמי לטלטל כי אורחיה ולא
אסור מרייחו אסרי ויזין דאסר ליה רב הונא לטלטל באלפים שלו אפילו בזריקה נמי אסור וטעמא מפרש ואזיל: ומקשינן לרב הונא **ונטלטל**
בזיה. ואפילו חוץ לאלפים ע"י זריקה דהא קיימא לן מחילה הנעשית בשנת מחילה היא בפ"ב [ועל כו.] והיא דאיהו לא מני' אזיל כיון דלא
שנת באוריה לא הו ליה כארבע אמות אבל מכל מקום מחיצות נינהו: **שמה ימשך אחר חפצו**. חוץ לאלפים הלך גזרינן טלטול בזריקה אטו
הילוך: **באלפים מיהו**. שהוא מותר להלך בהן ויכא למיגור בהו משום שמה ימשך אחר חפצו יטלטל כי אורחיה טלטול גמור וכל שכן זריקה דהא
מחיצות מעליה שנינה. ומעני כיון דחוץ לאלפים אסור לטלטל אפילו בזריקה נמי אסור וטעמא מפרש ואזיל: שכן כי אורחיה טלטול גמור וכל שכן זריקה דהא
להלך שם וטלטל מתיר נמי באלפים משום דהו אלפים דליה נפרצין לחוץ לאלפים דאסרי ליה משום גזירה שמה ימשך דהא אין הפסק
ביניהן והוא מחילה הנפרצה במלואה למקום האסור לה: **ומטלטל באלפים**. אפילו כי אורחיה וחוץ לאלפים לא אפילו בזריקה: **לא כרב**
נחמן ולא כרב הונא. ומה נפשך אי גזר שמה ימשך אפילו אלפים ניתסרו משום מחילה הנפרצה למקום האסור לה ואל לא גזר שמה
ימשך לטלטל חוץ לאלפים בזריקה: **עליה דשמואל**. דרב נחמן משמיה דשמואל אמרה: **דפניא כווסיה**. דלא גזרינן שמה ימשך:
היא